

Chronicarum quae dicuntur Fredegarii Scholastici libri IV. cum Continuationibus, (ed.) BRUNO KRUSCH, Monumenta Germaniae Historica, Scriptores rerum Merovingicarum II, Hannover 1888.

Smrt královny Brunichildy roku 613

Kapitola XLII.

Sigebert II. dorazil do Champagne k řece Aisne v kraji Châlon-sur-Marne. Chlothar II. mu vytáhl vstříc s šiky, jež zahrnovaly i množství Austrasijských, spolčených s majordomem Warnacharem. Stejně tak se již dříve domluvil s patriciem Alethiem a s vévody Roccem, Sigoaldem a Eudilou. Když se sešli k bitvě a už se schylovalo k boji, tu se na dané znamení Sigebertovo vojsko náhle otočilo a bojovníci odešli domů. Chlothar se svými muži se, jak bylo domluveno, pomalu vydal za nimi a dostihl je u řeky Saône. Tři Theuderichovy syny, Sigeberta, Corba a Merovecha, kterého držel při křtu, zajal, Childebertovi se však podařilo uniknout a už o něm nikdy nikdo neslyšel.

Austrasijské vojsko se bez úhony vrátilo domů. Brunichildu uvěznil maršálek Herpo ve dvorci Orbe, v Zajurském kraji. Spolu s Theuderichovou sestrou Theudelanou ji přívrženci majordoma Warnachara a většina ostatních burgundských velmožů přivedli k Chlotharovi, který pobýval v osadě Renève na řece Vingeanne. Theuderichovi synové Sigebert a Corbus byli na Chlotharův rozkaz zabiti, Merovecha však král tajně přikázal poslat do Neustrie, chovaje k němu lásku, protože jej kdysi pozvedl z křtitelnice. Svěřil ho hraběti Ingobadovi, u něhož pak Merovech po několik dalších let žil.

Brunichildu předvedli před Chlothara, jenž ji hluboce nenáviděl, a ten ji obvinil, že způsobila smrt deseti franských panovníků, tedy Sigeberta, Merovecha a jeho otce Chilpericha, Theudeberta i jeho syna Chlothara, a také Chlotharova syna, dalšího Merovecha, a konečně i Theudericha a jeho tří synů, kteří byli právě zahubeni. Po tři dny byla vystavena různým druhům mučení a pak Chlothar přikázal, aby ji posadili na velblouda a vedli vojskem.

Nakonec ji přivázali za vlasy, nohu a paži k ocasu mimořádně divokého koně a ten jí rychlým během a údery kopyt utrhal údy.

Warnachar se stal majordomem burgundského království a Chlothar mu přísahal, že ho až do konce svého života nesesadí. V Austrasii dosáhl téhož důstojenství Rado. Celé franské království tak, jak tomu bylo za prvního Chlothara, přešlo do moci Chlothara mladšího, a to včetně všech pokladů, a on mu vládl šťastně po šestnáct let a zachovával mír se všemi sousedními národy. Tento Chlothar byl trpělivý, vzdělaný a bál se Boha, hojně obdarovával kostely i duchovní, chudým rozdělával almužny a vůči všem projevoval laskavost a hlubokou zbožnost. Pouze lovu se oddával s přílišným nadšením a konečně i našeptávání žen a mladých dívek. A to mu jeho vazalové vyčítali.